

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่มีมนุษย์ใช้ในการสื่อความหมายและรับรู้ความรู้สึกของผู้อื่น ประสบการณ์ต่าง ๆ นั้นถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ก็เพราะภาษา (มยุรี สุขวิวัฒน์ 2515 : 61) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันนี้ โลกมีความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการและเทคโนโลยีในด้านการสื่อสารและคมนาคม ทำให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกต้องมีการติดต่อระหว่างกัน เพื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อการติดต่อธุรกิจ และเพื่อประโยชน์ในทางการศึกษา มีการแลกเปลี่ยนความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในเรื่องนี้ ในบรรดาภาษาทั้งหลายนั้น ภาษาอังกฤษนับว่ามีความสำคัญและใช้กันอย่างแพร่หลายภาษาหนึ่ง จนมีผู้กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาของโลก ซึ่งหมายถึงว่า ภาษาอังกฤษนั้นได้เจริญควบคู่ไปกับความเจริญด้านต่าง ๆ เช่น การศึกษา การพาณิชย์ ตลอดจนการพัฒนาทางด้านเทคนิคและทางเศรษฐกิจ ภาษาอังกฤษจึงได้เข้าไปมีบทบาทในหลักสูตรการศึกษาทั่วไปทุกแขนง การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นประการหนึ่ง (ม.ล.บุญเหลือ กุญชร ณ อยุธยา ม.ป.ป. : 79)

สำหรับประเทศไทยนั้น ภาษาอังกฤษได้ทวีความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ ในฐานะเป็นภาษาสากลสำหรับใช้ติดต่อกันระหว่างนานาประเทศ เป็นกุญแจช่วยให้เข้าถึงวิทยาการใหม่ ๆ รอบตัว การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง เพราะการที่จะเรียนวิชาการอย่างลึกซึ้งและกว้างขวางออกไปจำเป็นต้องอาศัยผู้รู้ซึ่งเป็นชาวต่างประเทศเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ทั้งหลาย จึงจำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนใหญ่ ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงให้ความสำคัญแก่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษตลอดมา (กานดา ณ ถลาง 2515 : 56) ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาภาษาต่างประเทศที่ผู้เรียนเห็นว่าเป็นประโยชน์และเลือกเรียนมากที่สุด โดยเห็นได้จากการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนภาษาต่างประเทศในกลุ่มประเทศอาเซียน นักเรียนไทยมีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากที่สุด เพราะการ

รู้ภาษาอังกฤษทำให้มีโอกาสใช้ภาษาให้เป็นประโยชน์ในการติดต่อ ศึกษา ค้นคว้า เป็นเครื่องมือสำคัญในการค้นหาความรู้และวิทยาการใหม่ ๆ ช่วยให้ทราบความเคลื่อนไหวความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ในโลกทั้งทางเศรษฐกิจ การเมือง สังคม ทั้งยังเป็นสื่อความคิดและวัฒนธรรมที่จะทำให้เกิดความเข้าใจกันระหว่างนานาชาติ ดังที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ (2514 : 7) ได้กล่าวว่า "เฉพาะตัวข้าพเจ้าเองนั้น ได้แลเห็นจากประสบการณ์ของตนเองว่า การรู้ภาษาอังกฤษเป็นกำไรและเป็นกุญแจไขคลังความรู้อันใหญ่หลวง และการเข้าใจวัฒนธรรมของคนอื่นทำให้เข้าใจวัฒนธรรมของตนได้ง่ายขึ้น" แม้แต่ในด้านการบันเทิง การพักผ่อนหย่อนใจ หรือในชีวิตประจำวัน ภาษาอังกฤษก็มีส่วนเข้าไปพัวพันอยู่มาก

ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงมิใช่เพียงเพื่อประดับความรู้ แต่เป็นเรื่องของความจำเป็นและยังประโยชน์ให้กับผู้ที่มุ่งหวังความก้าวหน้าในวิชาชีพ ความรอบรู้ในเรื่องราวต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการค้นคว้า วิจัย หรือศึกษาในสถาบันการศึกษาชั้นสูง พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ (2520 : 24) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของภาษาอังกฤษที่มีต่อคนไทยไว้ 4 ด้านคือ

1. ด้านวิชาการ
2. ด้านการติดต่อค้าขาย
3. ด้านการศึกษา วัฒนธรรม ตลอดจนการเมือง
4. ด้านชีวิตประจำวันของคนไทยเองในเมืองไทย

ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทต่อชีวิตประจำวัน การประกอบอาชีพ และความก้าวหน้าของตนเอง ตลอดจนความก้าวหน้าของประเทศชาติในด้านต่าง ๆ จึงทำให้คนไทยนิยมเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งแต่สมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นระยะเวลาเดียวกับที่ชาวอังกฤษเข้ามาติดต่อค้าขายกับไทยในปี พ.ศ. 2361 (คณะกรรมการสารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน 2521 : 256) และเป็นที่ยอมรับมากขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ภาษาอังกฤษมีความสำคัญเรื่อยมาจนกลายเป็น "ความจำเป็น" อย่างหนึ่ง ซึ่งประชาชนคาดหวังว่าจะได้รับบริการจากการศึกษาที่รัฐจัดให้ ดังนั้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว จึงได้มีการบรรจุวิชาภาษาอังกฤษเข้าเป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรที่จัดทำขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2526 : 27-36)

การให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษยังมีเหตุผลทางด้านการเมืองเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ด้วย เพราะนับตั้งแต่รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นต้นมา เรียกได้ว่า เป็นสมัยที่ไทยเข้าสู่ยุคใหม่ การศึกษาและการพัฒนาประเทศเป็นไปเพื่อความอยู่รอดจากอำนาจของประเทศทางตะวันตก โดยเฉพาะหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครองประเทศในปี พ.ศ. 2475 ผู้นำประเทศทุกยุคมีความเห็นว่า ไทยจำเป็นต้องกระทำให้ทัดเทียมกับประเทศอารยะ และเข้ากันได้กับชาวตะวันตก การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นปัจจัยสำคัญอันหนึ่งที่จะแสดงออกถึงความก้าวหน้าของประเทศ และยิ่งกว่านั้นความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศโดยเฉพาะชาวอังกฤษและชาวอเมริกันมีมากขึ้น (ม.ล.ปิ่น มาลากุล 2512 : 33)

จุดมุ่งหมายในการเรียนภาษาอังกฤษในระยะต้นนั้น มิได้เป็นการเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้เรียนรู้อย่างทั่วถึง แต่อยู่ในวงจำกัด และมีจุดมุ่งหมายที่จะเตรียมตัวสำหรับไปศึกษาต่อต่างประเทศ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น ภาษาอังกฤษก็ยิ่งเพิ่มพูนความสำคัญขึ้นเรื่อย ๆ อีกประการหนึ่งตำราทั้งหลายโดยเฉพาะในวิชาการชั้นสูงจำเป็นต้องใช้ตำราที่เป็นภาษาอังกฤษ เนื่องจากยังไม่มีแปลเป็นภาษาไทยอย่างดีพอ ภาษาอังกฤษจึงมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ด้วย (ปานดา ใช้เทียมวงศ์ 2529 : 12) นอกจากนี้ผู้สอนภาษาต่างประเทศส่วนใหญ่ประมาณร้อยละ 65.3 มีความเห็นว่า ภาษาอังกฤษมีประโยชน์มากที่สุด เพราะช่วยผู้เรียนในด้านการสมาคม ด้านวิชาการ และด้านวัฒนธรรม ผู้เรียนส่วนใหญ่ก็เช่นกัน ได้ให้ความสำคัญกับวิชาภาษาอังกฤษ และเลือกเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อประโยชน์ดังกล่าว (อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ 2524 : 13) ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ และคณะ (M.L. Boolua Debyasuvan; Mayuri Sukawiwat; and Richard B. Noss 1971 : 3) ได้กล่าวถึงเหตุผลที่นักเรียนไทยต้องเรียนภาษาอังกฤษไว้สองประการคือ

1. ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับนักเรียนที่ต้องการจะศึกษาวิชาชีพต่อไป โดยเฉพาะผู้ที่มุ่งจะเข้าศึกษาในระดับอุดมศึกษาหรือมหาวิทยาลัย เพื่อเตรียมตัวประกอบอาชีพในอนาคต
2. ภาษาอังกฤษเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการจะประกอบอาชีพที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก เช่น การเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน มัคคุเทศก์ หรือพนักงานในธุรกิจที่เกี่ยวข้อง

กับต่างประเทศ เป็นต้น

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2521 : 118-119) ยังได้สรุปถึงความจำเป็นที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในสังคมไทยไว้ดังนี้

1. การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องอาศัยวิชาการแทบทุกด้าน ซึ่งเรายังคิดขึ้นเองไม่ได้เป็นส่วนใหญ่ จึงจำเป็นต้องศึกษาหาความรู้จากผลงานวิจัยของต่างประเทศ การอ่านเอกสารวิจัยหรือตำรับตำราต่าง ๆ ได้ก็ต้องอาศัยความรู้ทางภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. สังคมไทยในปัจจุบันนี้มีการติดต่อกับชาวต่างประเทศมากขึ้น เพื่อวัตถุประสงค์ต่าง ๆ กัน เช่น การค้าขาย การเมือง การทหาร การศึกษา และทางวัฒนธรรม สื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อก็คือ ภาษาอังกฤษ

3. สังคมไทยในปัจจุบันมีภาษาอังกฤษเข้ามาปะปนในชีวิตประจำวันอยู่มาก เช่น สินค้าต่าง ๆ มักจะมีฉลากแหล่งผลิต เครื่องหมายการค้า วิธีใช้ เป็นภาษาอังกฤษ ป้ายชื่อร้าน ป้ายโฆษณา ก็มักจะมีภาษาอังกฤษกำกับอยู่ด้วย ผู้ที่อ่านภาษาอังกฤษได้ย่อมจะได้เปรียบ โดยเฉพาะเรื่องสำคัญ ๆ เช่น การใช้จ่าย และการเลือกซื้ออาหารสำเร็จรูปมารับประทาน เป็นต้น

อัจฉรา วงศ์โสธร และคณะ (2524 : 31) ได้สำรวจถึงปริมาณการใช้ภาษาอังกฤษของหน่วยงานต่าง ๆ ในวงการธุรกิจ พบว่า หน่วยงานเหล่านั้นใช้ภาษาอังกฤษในปริมาณมากถึงร้อยละ 86.84 ด้วยเหตุนี้ภาษาอังกฤษจึงเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งที่ต้องเรียนรู้ และได้ถูกจัดให้เป็นวิชาเลือกในหลักสูตรปัจจุบันให้นักเรียนไทยได้เรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แต่ในทางปฏิบัติจริงแล้ว ผู้เลือกวิชาคือโรงเรียนมิใช่ผู้เรียนเป็นผู้เลือก ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการจัดชั้นเรียน ดังนั้นวิชาภาษาอังกฤษจึงกลายเป็นวิชาเลือกที่ทางโรงเรียนจัดให้เรียน ไม่ว่านักเรียนจะต้องการเรียนหรือไม่ก็ตาม และโดยเหตุที่คนไทยนิยมเรียนภาษาอังกฤษกันมากประกอบกับเป็นความประสงค์ของผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานของตนเรียนภาษาอังกฤษ โรงเรียนส่วนใหญ่จึงจัดให้มีการสอนภาษาอังกฤษและบังคับให้นักเรียนเลือกเรียนด้วย โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถ

ในการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้ตามความเหมาะสมตามวัยและศักยภาพของผู้เรียนทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (กระทรวงศึกษาธิการ 2522 : 23)

การเรียนภาษานั้นนักภาษาศาสตร์เห็นพ้องต้องกันว่า ควรจะเรียนทักษะทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง พูด อ่าน และเขียน ให้สัมพันธ์กันไปตามลำดับ ภาษาพูดก็ดี ภาษาเขียนก็ดี ต่างก็เป็นสื่อนำความคิด ความต้องการ ตลอดจนความเข้าใจของบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Harris 1974 : 9) ได้กล่าวถึงทักษะทั้ง 4 ของภาษาไว้ว่า ทักษะการพูดและการเขียนเป็นกระบวนการในการสื่อความหมาย ส่วนทักษะการฟังและการอ่านเป็นกระบวนการในการรับและเข้าใจความหมาย กระบวนการทั้งสองนี้เป็นสิ่งสำคัญมากในการเรียนภาษา และทักษะทั้ง 4 ทักษะนี้จะต้องเป็นไปตามลำดับก่อนหลังอย่างสัมพันธ์กันด้วย นอกจากนี้ จอห์น บี แครร์โรล (John B. Carroll 1963 : 8-10) ได้กล่าวถึงการเรียนภาษาว่าเป็นเรื่องของการฝึกฝนและสร้างสมนิสัย ผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้ดีก็คือผู้ที่ได้รับการฝึกฝนมาอย่างถูกต้องสม่ำเสมอ ไม่ใช่ผู้ที่มีสติปัญญาดีเสมอไป เพราะความสำเร็จในด้านภาษากับความสำเร็จในการเรียนวิชาอื่นมิใช่เป็นสิ่งเดียวกัน

ดอน ไบรน์ (Donn Byrne 1976 : 126) กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษโดยทั่วไปว่า เน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาครบทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน แต่ด้วยอิทธิพลของวิธีสอนภาษาอังกฤษแบบฟัง-พูด ถือว่า ทักษะการพูดมีความสำคัญกว่าทักษะการเขียน จากความเชื่อนี้ทำให้ทักษะทั้งสี่ได้รับความสำคัญแตกต่างกันออกไป ทักษะการพูดได้รับความสำคัญมากที่สุด ทักษะการเขียนได้รับความสำคัญน้อยที่สุดและถูกจัดไว้เป็นทักษะอันดับสุดท้ายในกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1967 : 131) กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า ในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ทักษะ ทักษะการเขียนนับเป็นทักษะที่ยุ่งยากซับซ้อนที่สุด ในการฟังและการอ่านนักเรียนจะได้รับฟังหรือเห็นข้อความจากผู้อื่น จึงมีบทบาทเพียงตีความหรือวิเคราะห์ว่าตนกำลังได้ยินหรืออ่านอะไร ในการพูดนักเรียนสามารถแสดงความคิดความรู้สึกของตน และมีโอกาสให้คำอธิบายสอดแทรกในบทสนทนาได้ แต่ในการเขียนต้องมีความสามารถอย่างแท้จริงจึงจะเขียนข้อความได้ชัดเจนจนผู้อ่านเข้าใจได้

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado 1964 : 35) กล่าวถึงการเขียนว่าเป็นการสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษาที่เข้าใจกันได้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน การเขียนจะต้องใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย เรียบเรียงข้อความให้ถูกต้องตามลักษณะของโครงสร้างทางภาษานั้น ๆ โดยใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมาย ตลอดจนใช้สำนวนโวหารได้ถูกต้อง ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นแม้จะเป็นทักษะลำดับสุดท้าย แต่ก็ เป็นทักษะที่มีความสำคัญมากเช่นกัน เพราะการเขียนภาษาอังกฤษได้นั้น หมายความว่า ผู้เขียนจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ การเรียงคำในประโยค นอกจากนี้ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายในการเขียน และสามารถที่จะเขียนสื่อความหมายได้ตรงตามวัตถุประสงค์ของตน เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยาก การเขียนก็ย่อมแสดงให้เห็นถึงความรู้ความสามารถทางภาษาของผู้เขียน และผู้ที่จะเป็นครูสอนภาษาอังกฤษก็ย่อมจะต้องมีทักษะในด้านนี้ให้เพียงพอ

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton 1975 : 138) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนว่า การที่ทักษะการเขียนได้รับความสำคัญน้อยอาจเป็นเพราะว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อนที่สุดในทักษะทั้งหมด ผู้ที่จะมีความสามารถทางการเขียนได้จะต้องมีพื้นฐานในทักษะการฟัง พูด และอ่านมาก่อน นอกจากนั้นทักษะการเขียนยังต้องการความรู้ความสามารถทางด้านไวยากรณ์ การใช้ถ้อยคำ การใช้สำนวน และพื้นฐานในการจินตนาการความรู้สึกนึกคิดที่ตนเองต้องการจะถ่ายทอดออกมาเป็นข้อความภาษาเขียนด้วย

นอกจากนั้น ปีเตอร์ เอฟ โอลิวา (Peter F. Oliva 1969 : 127) ได้กล่าวถึงทักษะการเขียนไว้ว่า การเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่จะต้องสอนในการเรียนภาษา โดยปกติจะสอนเป็นลำดับสุดท้ายหลังจากที่นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟัง พูด และอ่านแล้วตามลำดับ ทั้งนี้เพราะทักษะการเขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนกว่า

เป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันว่า ทักษะการเขียนมีความสำคัญมากขึ้น เพราะการเขียนมีผลดีทั้งทางส่วนตัวและหน้าที่การงานต่าง ๆ ใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการประกอบกิจการเกือบทุกด้าน เช่น การปฏิบัติงานในหน้าที่สูง ๆ กิจการด้านอุตสาหกรรม ท่างร้าน และรัฐบาล ล้วนแต่ต้องอาศัยการเขียนทั้งสิ้น โครงการทุกโครงการที่สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี นับตั้งแต่การเริ่มวางโครงการ การดำเนินงานและเสร็จสิ้นงานแล้ว จะต้องอาศัยการเขียนเป็นการสื่อความหมายทั้งสิ้น

ดังนั้นในปัจจุบันทักษะการเขียนจึงได้รับการเอาใจใส่มากขึ้นเนื่องจากทุกคนได้เล็งเห็นถึงประโยชน์ที่ใช้ในการสื่อสาร และเป็นสื่อสำคัญในการถ่ายทอดความคิด หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ และที่สำคัญคือใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ นอกจากนี้จากการสำรวจความต้องการของสังคมต่อการใช้ภาษาอังกฤษของอัจฉรา วงศ์โสธร (2524 : 131) พบว่า ทักษะที่จำเป็นต้องใช้มากที่สุดในหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และบริษัทห้างร้านในประเทศไทย คือ ทักษะการอ่าน ทักษะที่จำเป็นต้องใช้รองลงมา คือ ทักษะการเขียน การฟัง และการพูดตามลำดับ และจากการสำรวจของกัญญา สีนธวานนท์ และคณะ (2523 : 187) เกี่ยวกับอัตราการใช้ทักษะภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ ซึ่งได้แก่ ด้านการติดต่อโต้ตอบทางหนังสือ ด้านการสนทนา ติดต่อด้วยวาจา ด้านการแปล และด้านการอ่าน รวมทั้งการศึกษาค้นคว้าเอกสารต่าง ๆ ของบัณฑิตที่จบการศึกษาชั้นปริญญาตรีไปแล้วนั้น พบว่า เมื่อบัณฑิตจบออกไปทำงานในหน่วยงานต่าง ๆ แล้ว จำเป็นต้องใช้ทักษะด้านการติดต่อโต้ตอบทางหนังสือมากถึงร้อยละ 63.5 ดังนั้นในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงควรเน้นในเรื่องทักษะการเขียนให้มากขึ้นด้วย

ในวงการศึกษไทยพบว่า นักเรียนไทยมีปัญหาในเรื่องทักษะการเขียนภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้วิจัยหลายท่าน เช่น สกล เกิดผล (2526) อารีย์ เฉลยศัพท์ (Aree Chalaysap 1983 : 11-12) และนฤมล แสงพลอง (Narumon Seangplong 1986 : 2) พบว่า นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ เป็นต้น อาร์ เจ โอเวนส์ (R.J. Owens 1970 : 119) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนทั่วไปไว้ว่า นักเรียนส่วนใหญ่ในภาคพื้นเอเชียอาคเนย์ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่ำกว่ามาตรฐาน ทั้งนี้เนื่องจากทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาในการเรียนรู้ ซึ่งโดยปกติแล้วการสอนทักษะการเขียนจะเป็นอันดับสุดท้ายหลังจากที่ผู้เรียนได้ฝึกทักษะการฟัง การพูด และการอ่านตามลำดับมาแล้ว

ครูสอนภาษาอังกฤษส่วนมากยอมรับว่าการสอนทักษะการเขียนนั้นมีความยุ่งยากซับซ้อนจะต้องมีวิธีการดำเนินการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ มีการเตรียมแผนการสอนอย่างเป็น

ขั้นตอน เริ่มตั้งแต่การตั้งจุดประสงค์ในการสอนเขียน การพิจารณาถึงขั้นตอนและการจัดกิจกรรมในการสอนเขียน การจัดสื่อการเรียนการสอนประกอบการสอนเขียน ตลอดจนถึงการตรวจงานเขียนของนักเรียน การดำเนินการดังกล่าวนี้มีสิ่งสำคัญหลายประการที่ครูสอนเขียนภาษาอังกฤษจะต้องคำนึงถึงและพิจารณาเพื่อนำมาปรับปรุงการสอนให้มีประสิทธิภาพ ในการพัฒนาความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนนั้น ถ้าจะกล่าวถึงทั้งกระบวนการแล้ว เป็นเรื่องที่ยุ่งยากพอสมควร และยังไม่เคยมีผู้ใดทำการวิจัยทั้งกระบวนการมาก่อน ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในปัจจุบันมีกระบวนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการเขียนแก่นักเรียนกันอย่างไร เพื่อเป็นแนวทางให้ครูสอนภาษาอังกฤษที่ยังจัดกระบวนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไม่เป็นระบบระเบียบเท่าที่ควร ได้หาทางปรับปรุงการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามการรับรู้ของครูภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
2. แนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วยประเภท การเลือกใช้ การใช้ และผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอน
4. การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย คือ ครูภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. การสอนทักษะการเขียน หมายถึง การดำเนินการในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ซึ่งประกอบด้วย

1.1 การตั้งจุดประสงค์ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

1.2 แนวคิด ขั้นตอน และการจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

1.3 การจัดสื่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย ประเภท การเลือกใช้ การใช้ และผู้ผลิตสื่อการเรียนการสอน

1.4 การตรวจงานเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

2. ครูภาษาอังกฤษ หมายถึง ครูประจำการที่สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางแก่ครูภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

2. เป็นแนวทางแก่ผู้สร้างหลักสูตรในการกำหนดหลักสูตรทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3. เป็นแนวทางแก่ผู้เขียนตำราเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

4. เป็นแนวทางสำหรับผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าหรือวิจัยต่อไป